

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **Rašelina a. s.**, se sídlem Na Pískách 488, Soběslav, zastoupena JUDr. Jaroslavem Vrchlavským, advokátem se sídlem Pražská 79/5, Plzeň, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 17. 9. 2015, č. j. O-504808/D15022160/2015/ÚPV, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **AMAGRO s. r. o.**, se sídlem 28. pluku 27/443, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2018, č. j. 8 A 217/2015 - 53,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2018, č. j. 8 A 217/2015 - 53, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala dne 29. 5. 2013 přihlášku slovní ochranné známky ve znění „LIGNOHUMIN“. Dne 18. 12. 2013 uplatnila osoba zúčastněná na řízení námitky proti zápisu přihlašovaného označení podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích). Namítala, že na straně veřejnosti existuje pravděpodobnost záměny napadeného označení s jejími slovními ochrannými známkami č. 286502 ve znění „LIGNOHUMAT“ a č. 286503 ve znění „LIGNOHUMÁT“.

[2] Žalovaný (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydal dne 13. 2. 2015 rozhodnutí č. j. O-504808/D080451/2013/ÚPV o zamítnutí námitek, které odůvodnil tím, že na straně veřejnosti neexistuje, ani s ohledem na zjištěnou shodnost nebo podobnost napadených a namítaných výrobků, pravděpodobnost záměny mezi napadeným označením a namítanými staršími slovními známkami osoby zúčastněné na řízení.

[3] K rozkladu osoby zúčastněné na řízení předseda žalovaného (dále jen „žalovaný“) vydal v záhlaví označené rozhodnutí, kterým napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil tak, že námitkám osoby zúčastněné na řízení se vyhovuje v celém rozsahu a přihláška ochranné známky žalobkyně se zamítá pro výrobky zařazené do třídy 1 podle mezinárodního třídění výrobků a služeb (tj. hnojiva rostlinného nebo živočišného původu, hnojiva, stimulant růstu rostlin, substráty, zemina pro pěstování, chemické přípravky pro zkvalitnění půdy, půda, humus, přípravky pro hnojení, ledek, kompost, rašelina, mořidla na ochranu semen, vzácné zeminy, chemické přípravky pro zkvalitnění půdy). Pro následující výrobky zařazené do tříd 5 a 31 podle mezinárodního třídění výrobků a služeb se toto slovní označení postupuje k zápisu do rejstříku ochranných známek [třída 5: přípravky na ochranu rostlin, zejména insekticidy, fungicidy, herbicidy, pesticidy, chemické přípravky proti mšicím, chemické přípravky na hubení hmyzu, akaricidy, přípravky pro sterilizaci půdy, přípravky proti parazitům, chemické přípravky na hubení škodlivých zvířat - potkanů, myši, krys a škůdců; třída 31: osiva, travní směsi, kůra mulčovací, chovatelské a pěstitelské produkty, krmiva, kultura houbová na výsev, rostlinná semena, slaměný mulč (materiál na pokrytí povrchu půdy)].

[4] Žalovaný v rozhodnutí konstatoval, že existuje vizuální a fonetická podobnost porovnávaných označení, neboť obsahují shodnou převážnou část „LIGNOHUM“, dvě písmena přitom k odlišení nepostačují. Sémantické hledisko je za této situace nerozhodné s ohledem na fantazijní vnímání těchto označení ze strany většiny průměrných spotřebitelů. Průměrný spotřebitel se podle žalovaného nezabývá rozbořem významů jednotlivých částí porovnávaných označení, resp. nelze u něj očekávat ani znalost odborných termínů, jako latinského názvu dřeva – „ligno“, ani povědomí o existenci látek a preparátů z oblasti organické chemie („humín“ a „humát“). Vzhledem k podobnosti porovnávaných označení a zjištěné podobnosti nebo shodnosti dotčených výrobků s namítanými výrobky nelze vyloučit pravděpodobnost záměny porovnávaných označení.

II. Rozsudek městského soudu

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, ve které zejména namítala nesprávné posouzení pravděpodobnosti záměny porovnávaných označení a chybnou identifikaci průměrného spotřebitele.

[6] Městský soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), zrušil z důvodu, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ, vyžaduje zásadní doplnění.

[7] Soud nejprve citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora EU týkající se posuzování zaměnitelnosti výrobků a dobrého jména ochranné známky. Na základě citovaných judikатурních závěrů přisvědčil žalobní argumentaci v tom, že průměrný spotřebitel výrobku žalobkyně i osoby zúčastněné na řízení se musí v těchto výrobcích a jejich složení orientovat, neboť nevhodným nákupem by negativně ovlivnil svou úrodu, této skutečnosti si musí být spotřebitel vědom. Podle soudu „[n]icméně nelze předem a za všech předpokladů vyloučit, že v případě, kdy přiblažovaná ochranná známka s drobnými rozdíly reprodukuje označení tvořící starší ochranné známky, které mají nízkou rozlišovací způsobilost, budou moci spotřebitelé předpokládat, že tyto rozdíly mezi kolidujícími označeními jsou důsledkem rozdílu v povaze výrobků anebo že plynou z marketingových důvodů, přičemž z nich není patrný odlišný obchodní původ, a že tedy u veřejnosti může existovat nebezpečí záměny“.

[8] Dále soud uvedl, že se nemohl zabývat dalšími konkrétními žalobními námitkami týkajícími se porovnání dotčených slovních ochranných známek, protože v rejstříku ochranných

známek zjistil, že dne 29. 6. 2016 došlo k zániku práv k namítaným ochranným známkám osoby zúčastněné na řízení uplynutím ochranné doby, aniž by bylo využito práva na obnovu zápisu. V posuzované věci se tedy již nejedná o spor přihlašovatele napadené slovní ochranné známky ve znění „LIGNOHUMIN“ s majitelem dvou starších namítaných slovních ochranných známek. Zavázal proto žalovaného, aby se s touto skutečností v novém řízení vypořádal.

III. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[9] Žalovaný (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu jeho nezákonnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a nepřekoumatelnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadených rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatel namítl, že zrušení rozhodnutí žalovaného z důvodu zániku namítaných ochranných známek po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a následné zavázání stěžovatele, aby se s touto skutečností nově vypořádal, je v rozporu se zásadou časového přezkumu správního rozhodnutí soudem, vyplývající z § 75 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení, na něž městský soud sám poukazoval, je třeba při přezkumu rozhodnutí vycházet z právního a skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jde o časové ohraničení, které zároveň stanoví meze rozsahu soudního přezkumu. Správní soudnictví nezohledňuje případné změny, k nimž došlo v mezidobí po stránce skutkové či právní, neboť vykonává svou kontrolní funkci „zpětně“. V daném případě zanikla platnost namítaných ochranných známek č. 286502 ve znění „LIGNOHUMAT“ a č. 286503 ve znění LIGNOHUMÁT“ ke dni 29. 6. 2016, tedy až po datu nabytí právní moci napadeného rozhodnutí žalovaného dne 23. 9. 2015. Podání žaloby přitom nemá odkladný účinek a nelze ani zohlednit skutečnosti, které nastaly až v průběhu soudního řízení. Závěr soudu, že skutkový stav, jenž vzal žalovaný za základ, vyžaduje zásadní doplnění, tak nekoresponduje s požadavkem na přezkum správního rozhodnutí zakotvený v § 75 odst. 1 s. ř. s. Soud přitom nijak neodůvodnil, proč by se na daný případ neměla uvedená zásada vztahovat. Stěžovatel je s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 32/2008 – 59 přesvědčen, že soud zatížil napadený rozsudek vadou mající vliv na jeho zákonnost, neboť vycházel z jiného skutkového a právního stavu, než který byl v době vydání napadeného rozhodnutí. V této souvislosti napadl stěžovatel i výrok o náhradě nákladů řízení.

[11] Věcné hodnocení provedené městským soudem je podle stěžovatele vnitřně rozporné a nesrozumitelné. Soud se totiž v rámci rozboru judikatury zabýval posouzením dobrého jména ochranné známky, které vůbec nebylo předmětem žaloby, napadeného rozhodnutí ani celého správního řízení. Není rovněž zřejmé, z jakého důvodu soud hodnotil rozhodnutí žalovaného po stránce věcné a zabýval se mimo jiné posouzením průměrného spotřebitele v dané věci, aby nakonec konstatoval, že je třeba napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[12] Žalobce ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřili.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[14] Důvodnost kasační stížnosti poté posoudil v mezích uplatněných námitek a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Jádrem kasační argumentace je, že městský soud porušil zásadu soudního přezkumu stanovenou v § 75 odst. 1 s. ř. s., pokud zavázal žalovaného k doplnění skutkového stavu o skutečnosti, které nastaly až po vydání jeho rozhodnutí.

[17] Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. platí, že „[p]ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu“. Toto ustanovení tak stanovuje časový okamžik, ke kterému soud v rámci přezkumu správního rozhodnutí posuzuje skutkovou a právní stránku věci. Jedná se tedy o časové ohraničení „skutečností“ (skutkových či právních), ke kterým soud může, a ke kterým naopak nesmí přihlížet. Obecně tedy platí, že závěry žalovaného správního orgánu nelze zpochybnit skutečnostmi nastalými až po vydání napadeného rozhodnutí žalovaného (viz např. rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. 7 Ads 1/2003 - 45). Je totiž nutné respektovat rozdělení moci výkonné a soudní a nezasahovat nad rámec zákona do výkonu státní správy správním orgánem (viz *Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.: Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016, k § 75).*

[18] Rozhodne-li krajský soud v rozporu s § 75 odst. 1 s. ř. s. podle skutkového a právního stavu existujícího v době vydání svého rozsudku, nikoliv podle skutkového stavu, který byl v době rozhodnutí žalovaného, jedná se o vadu řízení. Toto pochybení nemusí vést ke zrušení rozsudku krajského soudu pouze tehdy, nemělo-li vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé (viz rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 Afs 32/2008 - 59).

[19] V posuzovaném případě bylo rozhodnutí žalovaného vydáno dne 17. 9. 2015. Městský soud v napadeném rozsudku žalovaného zavázal, aby při dalším posouzení věci vzal v úvahu, že dne 29. 6. 2016 došlo k zániku práv namítaných ochranných známek osoby zúčastněné na řízení. Stěžovateli tak lze přisvědčit, že městský soud považoval za rozhodující pro posouzení věci skutečnost, která nastala až po vydání napadeného rozhodnutí žalovaného. V rozporu se zásadou stanovenou v § 75 odst. 1 s. ř. s. tak vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho rozhodování, nikoliv v době rozhodování správního orgánu.

[20] Nejvyšší správní soud vzal při hodnocení věci v úvahu, že zásada stanovená v § 75 odst. 1 s. ř. s. neplatí absolutně. Ústavní soud ve své judikatuře dovodil možnost přihlížet ke skutkovým či právním novotám ve výjimečných případech, kdyby vzhledem ke konkrétním okolnostem případu nebylo možné důslednou aplikaci § 75 odst. 1 s. ř. s. z ústavně právního hlediska akceptovat (viz např. nálezy ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03, nebo ze dne 28. 6. 2007, sp. zn. I. ÚS 712/05). V některých případech tak bude možno ke změně skutkového a právního stavu, která nastala až po vydání rozhodnutí správního orgánu, přihlédnout. Například při přezkumu rozhodnutí vydaných v exekučním řízení, je soud povinen přihlédnout i ke skutečnostem nastalým po ukončení exekučního řízení, pokud jde o skutečnosti zpochybňující existenci samotného exekučního titulu (viz rozsudek NSS ze dne 14. 9. 2011, č. j. 9 Afs 28/2011 - 181). Skutkové novoty jsou přípustné též v situaci, kdy mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána, stanoví povinnost přihlížet k určitým skutečnostem kdykoliv v průběhu řízení. Jedná se např. o nutnost respektování zásady *non-refoulement* v řízení o mezinárodní ochraně (viz např. rozsudek NSS ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131, či ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012 - 65).

[21] Městský soud však v napadeném rozsudku svůj závěr o prolomení zásady stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s. nijak blíže nevysvětlil. Naopak v bodě 18 konstatoval, že při přezkumu rozhodnutí žalovaného vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Není tedy zřejmé, z jakého důvodu se nakonec od této zásady odchýlil a zavázal žalovaného doplnit skutkový stav o skutečnosti, které nastaly až po vydání jeho rozhodnutí. Nad rámec Nejvyšší správní soud poznamenává, že důvody, jež by v daném případě opodstatňovaly přihlídnout k těmto skutečnostem a nerespektovat tak obecně platnou zásadu soudního přezkumu dle § 75 odst. 1 s. ř. s., sám neshledal.

[22] Městský soud tedy nesprávně vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho rozhodování, a nikoliv v době rozhodování správního orgánu, což ho vedlo ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného. Toto pochybení tak představuje vadu mající vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[23] Nejvyšší správní soud shledal důvodnou rovněž druhou kasační námitku týkající se vnitřní rozpornosti a nesrozumitelnosti věcného posouzení provedeného městským soudem. Z odůvodnění napadeného rozsudku totiž skutečně není zřejmé, jak se citované judikaturní závěry vztahují k nyní posuzované věci a co z nich městský soud pro hodnocení projednávaného případu vyvodil.

[24] V dalším řízení bude na městském soudu, aby žalobu znovu věcně posoudil a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Pokud přitom bude nadále vycházet z již citované judikatury, bude vhodné, aby vysvětlil, jak tyto její závěry dopadají na nyní posuzovanou věc.

V. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedeným důvodům napadené rozhodnutí dle § 110 odstavec 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí.

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odstavec 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu